

RESSÒ DE LA PARAULA

Déu no dorm ni reposa

Els moments d'ansietat formen part de la nostra vida i, tret dels casos patològics, els hem d'acceptar com una cosa normal en éssers sensibles i sotmesos a les vicissituds de la història. Però també ens convé mirar-los amb ulls de l'Esperit, i fins i tot intentar que siguin matèria de la nostra pregària.

Així passa sovint en la Sagrada Escripura, especialment en els salms, on l'oració sol brollar d'estats d'ànim propis de la psicologia humana.

Alguns han identificat el moment de l'inici de curs després d'un període vacacional com a temps procliu a la depressió o l'ansietat. En general no té major importància: en el fons, tot depèn del que signifiqui per a cadascú el treball i el descans. Aquesta sensació té quelcom a veure amb la incertesa davant del futur, que ja no depèn totalment de la pròpia autonomia (com en el cas del temps lliure vacacional), sinó que està en mans d'uns altres o és efecte de circumstàncies imprevisibles.

És com si emprenguessis un viatge, la destinació del qual saps, però que ignores el seu desplegament concret. El Salm 120 (121), un dels anomenats «de pelegrinatge», és una oració típica del qui està a punt d'iniciar un viatge. El qui prega sap que el camí el portarà a Jerusalem, però el trajecte està ple d'incerteses i perills. Per això prega així:

«Alço els ulls a les muntanyes:
¿d'on em vindrà l'ajuda?
L'ajuda em vindrà del Senyor,
que ha fet el cel i la terra.
Que no deixi relliscar el teu peu,
ni s'adormi el qui et guarda.
El guardià d'Israel mai no s'adorm,
sempre vigila.» (vv. 1-4)

Les muntanyes són lloc de perill. Però el camí les ha de travessar. Un camí imprevisible, encara que hom posi totes les mesures de precaució i contracti totes les assegurances possibles. Poden passar tantes coses! ¿Qui pot assegurar que l'economia aquest pròxim curs anirà bé, que la salut acompanyarà, que l'entorn social serà propici, que la convivència familiar funcionarà, que la política gestionarà amb justícia i encert la cosa públi-

ca, que no hi haurà «enemics» que perjudiquin buscant el propi benefici, ni amics que traïxin, ni desenganys...?

L'optimista segur de si mateix o, el que és el mateix, segur dels recursos que la societat del benestar posa al seu abast (organització, tècnica, poder), soluciona la incertesa refermant la seva fe en el progrés i en el triomf de «la raó». Però quan esdevé allò «imprevisible» reacciona no sabent cap on mirar, o indignant-se contra un culpable sospitos (algú ha de ser), o reclamant més tècnica i més racionalitat.

Qui creu i prega des d'aquesta ansietat no és providencialista, no creu que Déu sempre soluciona els problemes i evita els perills. Però està plenament convençut que, a diferència de nosaltres, Déu, creador del cel i de la terra, no dorm ni reposa, està sempre despert. Més encara: s'identifica amb la tasca de guardar Israel, d'estar sempre a l'aguait del caminant, perquè arribi a la seva destinació i gaudeixi d'ell. Encara que no ha revelat què ha de fer exactament cadascú, sí ha dit clarament com ha de caminar.

El nostre Déu, el Déu de Jesucrist, se'ns ha revelat com el Déu d'amor etern, és a dir, el Déu d'ulls eternament oberts.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

La complaença o el deure acomplert (I)

La complaença és el sentiment interior d'haver fet allò que calia fer, d'haver dit el que calia dir, d'haver anat allí on s'havia d'anar. Neix de l'anàlisi reflexiva. Solament es pot complaure el qui analitza atentament la seva acció i entreveu els fruits que deriven d'ella, les conseqüències que ha tingut per als altres.

Tota acció té conseqüències, però solament qui estudia atentament els efectes de la seva acció, pot sentir complaença. Exigeix una mirada transparent i clara, demana audàcia per sospesar el que s'ha fet, sense buscar el fàcil consol.

Sempre hi ha el perill de sucumbir a la falsa complaença, d'aturar el treball analític per arribar a la fàcil conclusió que tot s'ha fet com s'havia de fer o bé que no hi havia res a fer. Hi ha qui prefereix no furgar, per evitar el sentiment de culpa. Hi ha qui prefereix mirar una part, per sentir que ha fet el que podia i recrear-se en la tranquil·litat.

La complaença és la percepció interior de què s'ha acomplert el deure, el mandat interior. El deure és, per dir-ho a la manera kantiana, una veu que s'escolta en la més profunda de les interioritats, que exigeix, que espera resposta, que commou i que cerca

una traducció pràctica. El deure no ve de fora; ve de dins. Exigeix una resposta, un compromís.

Rarament s'escriu sobre el deure. Rarament s'escriu sobre el goig que s'experimenta quan s'obeeix la veu del deure. La complaença no és el plaer, perquè el plaer és sensible, és una percepció subjectiva que es capta a través dels sentits externs, mentre que la complaença és purament espiritual, és un bé percebent en el dedins que neix de la tranquil·litat d'haver acomplert amb el propi deure.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Dios no duerme ni reposa

Los momentos de ansiedad forman parte de nuestra vida y, fuera de los casos patológicos, los hemos de aceptar como algo normal en seres sensibles y sometidos a las vicisitudes de la historia. Pero también nos conviene mirarlos con ojos del Espíritu, e incluso intentar que sean materia de nuestra oración.

Así sucede con frecuencia en la Sagrada Escritura, especialmente en los salmos, en los que la oración suele brotar de estados de ánimo propios de la psicología humana.

Algunos han identificado el momento del inicio de curso tras un período vacacional como tiempo proclive a la depresión o la ansiedad. En general no tiene mayor importancia: en el fondo, todo depende de lo que signifique para cada uno el trabajo y el descanso. Esa sensación tiene algo que ver con la incertidumbre frente un futuro, que ya no depende totalmente de la propia autonomía (como en el caso del tiempo libre vacacional), sino que está en manos de otros o es efecto de circunstancias imprevisibles.

Es como si emprendieras un viaje, cuyo destino sabes, pero que ignoras su desarrollo concreto. El Salmo 120 (121), uno de los llamados «de peregrinación», es una oración típica del que está a punto de iniciar un viaje. El que ora sabe que el camino le llevará a Jerusalén, pero el trayecto está lleno de incertidumbres y peligros. Por eso ora así:

«Alzo mis ojos a los montes:
¿de dónde me vendrá el auxilio?
El auxilio me viene del Señor,
que hizo el cielo y la tierra.
No permitirá que resbale tu pie.
Tu guardián no duerme.
No duerme ni reposa
el guardián de Israel.» (vv. 1-4)

Los montes son lugar de peligro. Pero el camino los ha de atravesar. Un camino imprevisible, aunque uno ponga todas las medidas de precaución y contrate todos los seguros posibles. ¡Pueden pasar tantas cosas! ¿Quién puede asegurar que la economía este próximo curso irá bien, que la salud acompañará, que el entorno social será propicio, que la convivencia familiar funcionará, que la política gestionará con justicia y acierto la cosa pública, que no habrá «enemigos» que perjudiquen buscando el propio beneficio, ni amigos que traicionen, ni desengaños?

El optimista seguro de sí mismo o, lo que es lo mismo, seguro de los recursos que la sociedad del bienestar pone a su alcance (organización, técnica, poder), soluciona la incertidumbre reafirmando su fe en el progreso y en el triunfo de «la razón». Pero cuando sobreviene «lo imprevisible» reacciona no sabiendo a dónde mirar, o indignándose contra un culpable sospechoso (alguien tiene que ser), o reclamando más técnica y más racionalidad.

Quien cree y ora desde esta ansiedad no es providencialista, no cree que Dios siempre soluciona los problemas y evita los peligros. Pero está plenamente convencido de que, a diferencia de nosotros, Dios, creador del cielo y de la tierra, no duerme ni reposa, está siempre despierto. Más aún: se identifica con la tarea de guardar Israel, estar siempre atento al caminante, para que llegue a su destino y disfrute de él. Aunque no ha revelado qué ha de hacer exactamente cada uno, sí ha dicho claramente cómo ha de caminar.

Nuestro Dios, el Dios de Jesucristo, se nos ha revelado como el Dios de amor eterno, es decir, el Dios de ojos eternamente abiertos.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Els bisbes de la Tarraconense a la Vall d'Aran

Gabinet d'Informació de l'Església a Catalunya (GIEC)

Els dies 17, 18 i 19 de juliol de va tenir lloc la reunió n. 231 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a Salardú (Vall d'Aran), com ja és habitual, en aquesta sessió d'estiu. La reunió va ser presidida, per primer cop, per Mons. Joan Planellas i Barnosell, arquebisbe de Tarragona, i hi van assistir tots els seus membres.

Els bisbes van reflexionar sobre la pastoral de joventut, a partir de les explicacions que els va donar Mons. Sergi Gordo i Mn. Josep Mateu, director del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ), els quals van presentar la memòria explicativa del curs 2018-2019 i la programació del curs 2019-2020, en que s'impulsarà la recepció de l'exhortació apostòlica postsinodal *Crist Viu* del pa-

pa Francesc i on destaca, com a activitats, la jornada d'animadors de joves a Manresa el proper mes de febrer de 2020 i la ruta jove des de Manresa a Montserrat que es portarà a terme durant el temps pasqual.

Després d'un llarg i profund treball de les delegacions diocesanes de Litúrgia amb la col·laboració d'experts diversos, Mons. Joan-Enric Vives i Mn. Joan Baburés, coordinador de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia (CIL), han presentat als bisbes la traducció catalana ja acabada de la tercera edició esmenada del Missal Romà, aprovada pels bisbes per unanimitat, i pendent ara de continuar els tràmits amb la Congregació per al Culte Diví i la disciplina dels Sacraments.

També es van presentar als bisbes alguns projectes encaminats a commemorar el vint-i-cinquè aniversari de la celebració del Concili Provincial Tarraconense de 1995, així com les diverses activitats que es portaran a terme el mes d'octubre, Mes Missioner Extraordinari, convocat pel papa Francesc.

També els van tractar diverses qüestions relatives a l'ensenyament i a l'Escola Cristiana, als mitjans de comunicació i en concret als programes *Signes dels Temps* i *Paraules de vida* que s'emeten a TV3 i a Catalunya Ràdio, i altres aspectes de la pastoral obrera, la celebració de les exèquies cristianes i la formació permanent dels preveres.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

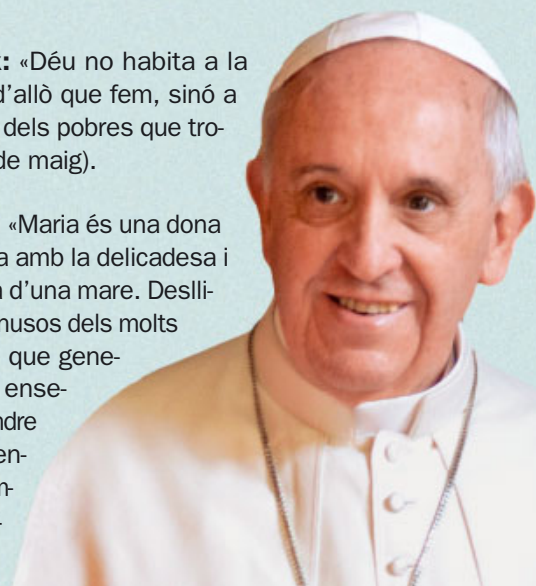

@Pontifex: «La pau de Jesús és un do. No la podem obtenir amb mitjans humans, és una altra cosa: la pau de Jesús ens ensenya a suportar. Suportar és portar la vida sobre les espatlles, les dificultats, la feina, tot; i tenir el coratge de tirar endavant» (22 de maig).

@Pontifex: «Cada criatura té una funció, cap no és supèrflua. Tot l'univers és un llenguatge de l'amor de Déu, del seu desmesurat afecte per nosaltres: terra, aigua, muntanyes, tot és carícia de Déu» (22 de maig).

@Pontifex: «Déu no habita a la grandesa d'allò que fem, sinó a la petitesa dels pobres que trobem» (24 de maig).

@Pontifex: «Maria és una dona que camina amb la delicadesa i la tendresa d'una mare. Deslliça tots els nusos dels molts problemes que generem, i ens ensenya a romandre dempeus enmig de la tempesta» (24 de maig).

El final de la vida, l'inici d'una nova vida

El llindar de la mort marca precisament això: un final i alhora un començament, per a aquells creients en Jesús, resurrecció i vida.

Ara bé, no treu que sigui una ruptura dolorosa i necessitada de ser acompanyada, en totes les dimensions: sanitària, psicològica, espiritual, pastoral...

És per això que des de la Delegació de Pastoral de la Salut i en col·laboració amb el Parc Sanitari de Sant Joan de Déu, de Sant Boi de Llobregat, es va realitzar un curset sobre l'acompanyament al final de la vida, durant sis matinals de dissabte, de l'1 de juny al 6 de juliol passats. Una quarantena de persones hi van participar, entre les quals, Maria Antonia Estévez, feligresa de la parròquia de Sant Esteve Sesrovires i voluntària a l'Hospital del Sagrat Cor de Martorell, que ens ha transmès les seves impressions.

Quina és la importància de l'acompanyament al final de la vida?

Puc respondre amb una cita de Benet XVI a l'encíclica *Spe Salvi*: «Una societat que no aconsegueix acceptar els qui pateixen i no és capaç de contribuir mitjançant la compassió a què el patiment sigui compartit i suportat, també interiorment, és una societat cruel i inhumana.»

Com a Església, estem cridats a implicar-nos més en aquest àmbit?

Penso en la paràbola del bon samarità. Davant el patiment aliè tots fugim, com el levita, el sacerdot... L'Església també pot fer-ho, malauradament... La crida a ser Església en sortida es refereix també al sector dels malalts. La comunitat eclesial, a través de la pastoral de la salut realitza la seva missió evangelitzadora en favor dels malalts i en especial dels qui estan en l'etapa final de la vida. Per fer això cal proximitat, per captar les seves necessitats espirituals. Cap creient hauria de morir en la soledat i l'abandonament espiritual.

Quina és la valoració del curset, per a la formació dels agents de pastoral de la salut? Què t'ha aportat personalment?

La valoració és molt positiva. M'ha ratificat en el servei que estic fent i en la conveniència de la formació en aquest àmbit. Per altra part, ha estat també una crida per viure configurant-me més amb el Senyor, per tal de donar i acollir millor el germà.

Considero que aquesta formació és molt adequada per a tothom, especialment per als implicats en la pastoral de la salut, però també per als preveres, ja que sovint apareixen a l'últim moment i genera un cert rebuig, per allò de «l'extrema unció»... Fora millor insistir en el «estava malalt i em vas acompanyar...».

Un catecisme per a infants de 0 a 6 anys

La Conferència Episcopal Espanyola ha publicat el primer catecisme per a nens de 0 a 6 anys que té per títol *Mi encuentro con el Señor. Los primeros pasos en la fe*. Els bisbes de la Subcomissió Episcopal de Catequesi, de la qual fa part el bisbe Agustí Cortés, expliquen que es tracta d'una reedició, renovada pel que fa a les il·lustracions, del llibre ja existent *Los primeros pasos en la fe*. Ara bé, el nou text té categoria de catecisme després de rebre l'aprovació del Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització. D'aquesta manera passa de ser una «eina» per a la catequesi a ser un «document de fe». Aquest catecisme té com a objectiu acompanyar el desvetllament religiós i iniciar en la fe als infants, tant al si de la família com a la parròquia. Disposa també d'una guia bàsica per al desenvolupament d'una catequesi en família.

Amb aquest nou, existeixen tres catecismes que acompanyen i formen els infants i adolescents dels 0 als 14 anys: *Mi encuentro con el Señor*, *Jesús es el Señor*, *Testigos del Señor*. Els tres han estat elaborats per la Subcomissió Episcopal de Catequesi, prenent com a punt de referència el Catecisme de l'Església catòlica.

AGENDA

► **Trobada d'inici de curs dels seminaristes.** Els seminaristes de les diòcesis de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat inicien el curs amb unes convivències del 2 al 4 de setembre, a la Residència la Immaculada, a Tartera (Cerdanya), amb l'equip de formadors del Seminari Conciliar de Barcelona.

► **Recés a la Casa de Betània.** Diumenge 22 de setembre. Obert a tothom. Predicarà P. Josep Caminal, LC. Per a més informació: Casa de Betània (c/ Bonavista, 37 - tel. 933 751 102 - Cornellà de Llobregat).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

2. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Te 4,13-18 / SI 95 / Lc 4,16-30]. Sant Antolí o Antoní, mr.; santa Íngrid, vg. dominicana sueca (†1282); santa Raquel, matrona bíblica (dona de Jacob).

3. □ Dimarts [1Te 5,1-6.9-11 / SI 26 / Lc 4,31-37]. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i doctor de l'Església, abans monjo, patró de la música; santa Basilissa, verge i màrtir; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, màrtir.

4. ■ Dimecres [Col 1,1-8 / SI 51 / Lc 4,38-44]. Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja); sant Moi-

sès, alliberador del poble d'Israel; santa Rosa de Viterbo, vg.; santa Rosalia de Palerm, vg.; sant Bonifaci I, papa (romà, 418-422).

5. ■ Dijous [Col 1,9-14 / SI 97 / Lc 5,1-11]. Sant Llorenç Giustiniani (1433-1455), bisbe de Venècia; santa Obdúlia, vg. i mr.; santa Teresa de Calcuta, fund. de les Missioneres de la Caritat (MC).

6. ■ Divendres [Col 1,15-20 / SI 99 / Lc 5,33-39]. Sant Zacaries, profeta; sant Eleuteri, abat; servites: beat Bonaventura de Forlí, prevere.

7. ■ Dissabte [Col 1,21-23 / SI 53 / Lc 6,1-5]. Sant Albí, bisbe; san-

ta Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. ■ Diumenge vinent, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Sa 9,13-19 / SI 89 / Flm 9b-10.12-17 / Lc 14,25-53]. **Tortosa:** □ Naixement de la Benaurada Verge Maria, patrona principal de la diòcesi de Tortosa. **Urgell:** □ (Territori de Catalunya): Mare de Déu de Núria, patrona principal de la diòcesi d'Urgell; al Principat d'Andorra: Mare de Déu de Meritxell, patrona principal d'Andorra. Sant Adrià, soldat i mr. a Nicomèdia (303); sant Sergi I, papa (siríac, 687-701); santa Adela (s. XI), rel.

Diumenge XXI de durant l'any (C)

COMENTARI

Tothom que s'enalteix serà humiliat

Jesús sempre ens parla en funció dels valors del Regne que ell predica. I avui l'evangeli subratlla dos valors fonamentals d'aquest Regne: humilitat i generositat. Comença dient que *Jesús notà que els convidats escollien els primers llocs*. I llavors els proposa una paràbola dient que *quan algú et convida a un dinar de casament, no et posis als primers llocs... més aviat vés a ocupar el lloc darrer*. I acaba dient: *Tothom que s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit*. Aquesta forma impersonal de parlar vol dir que serà Déu qui enaltirà el qui s'humilia. Per tant, l'honor ha de venir de Déu, no de nosaltres, ni tan sols dels altres homes. És a dir que, qui vulgui entrar en el Regne, s'ha de fer petit, no tenir pretensions de ser el més important.

En aquesta mateixa línia ens diu també la primera lectura: *Com més gran ets més humil has de ser, i Déu et concedirà el seu favor. Déu que és veritablement poderós, revela els seus secrets als humils*. Déu només es dona a conèixer als humils i senzills.

Però Jesús encara afegeix: *Quan fas un dinar, no hi cridis els teus amics..., ni veïns rics. Més aviat, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Felç de tu, llavors: ells no tenen res per a recompensar-t'ho i Déu t'ho recompensarà*. A tots ens agrada sentir-nos rodejats de persones « importants » per les raons que siguin, però Jesús ens convida a pensar en els més pobres i necessitats, en aquells que als ulls del món no compten per a res, a pensar i convidar els senzills i humils. Per això l'autor de la carta als hebreus ens recorda que nosaltres *ens hem acostat a la ciutat del Déu viu, a l'aplec festiu dels primers inscrits com a ciutadans del cel*. Per això no hem d'actuar com les persones del món que busquen sempre els primers llocs i les persones importants, sinó que sabent que és Déu qui ens convida cerquem sempre la humilitat i la generositat: aquests són els veritables valors del Regne de Jesús. Aquests han de ser els nostres valors.

Mn. Jaume Pedrés

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 3,17-20.28-29)

Fill meu, sigues modest en tot el que facis i et veuràs més estimat que el qui dona esplèndidament. Com més gran ets més humil has de ser, i Déu et concedirà el seu favor.

Déu, que és veritablement poderós, revela els seus secrets als humils. La desgràcia dels descreguts no té remei, perquè ha arrelat en ells una planta dolenta. El cor dels assenyats comprèn els proverbis dels assenyats, l'orella atenta s'alegra de sentir parlar amb seny.

▶ Salm responsorial (67)

R. *Instal·làreu els pobres, Déu nostre, al país fèrtil del vostre patrimoni.*

Que s'alegrin davant d'ell els justos, / que no planyin res per celebrar el seu triomf. / Canteu al Senyor, lloeu el seu nom, / celebren davant d'ell el seu triomf. R.

Déu és pare d'orfes, / defensor de viudes, / des del lloc sagrat on resideix. / Déu dona casa als desemparats, / allibera els captius i els enriqueix. R.

Senyor, vau fer caure una pluja abundant / per refer els vostres camps esgotats; / vau allotjar-hi la vostra família. / Instal·làreu els pobres, Déu nostre, / al país fèrtil del vostre patrimoni. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 12,18-19.22-24a)

Germans, vosaltres no us heu acostat a aquella muntanya palpable del Sinaí, que era tota ella foc ardent, fosc, negra nuvolada i tempesta, ni heu escoltat el toc del corn i la veu que pronunciava aquelles paraules. Els mateixos que sentiren la veu suplicaren que no continués parlant-los. Vosaltres us heu acostat a la muntanya de Sió, a la ciutat del Déu viu, la Jerusalem celestial, a miríades d'àngels, a l'aplec festiu dels primers inscrits com a ciutadans del cel; us heu acostat a Déu, jutge de tots, als esperits dels justos que ja han arribat a terme, a Jesús, el mitjancer de la nova aliança.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 14,1.7-14)

Un dissabte, Jesús entrà a menjar a casa d'un dels principals fariseus. Ells l'estaven observant. Jesús notà que els convidats escollien els primers llocs i els proposà aquesta paràbola: «Quan algú et convida a un dinar de casament, no et posis al primer lloc: si hi hagués un altre convidat més honorable que tu, vindria el qui us ha convidat a tots dos i et diria: "Cedeix-li el lloc", i tu hauries d'ocupar el lloc darrer, tot avergonyit. Més aviat quan et conviden vés a ocupar el lloc darrer, i quan entrarà el qui t'ha convidat et dirà: "Amic, puja més amunt." Llavors seràs honorat davant tots els qui són a taula, perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.» Després digué al qui l'havia convidat: «Quan facis un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni altres parents teus, ni veïns rics. Potser ells també et convidarien, i ja tindries la recompensa. Més aviat, quan facis una festa, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Felç de tu, llavors: ells no tenen res per recompensar-t'ho, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitaran els justos.»

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Eclo 3,17-20.28-29)

Hijo, actúa con humildad en tus quehaceres, y te querrán más que al hombre generoso. Cuanto más grande seas, más debes humillarte, y así alcanzarás el favor del Señor. «Muchos son los altivos e ilustres, pero él revela sus secretos a los mansos». Porque grande es el poder del Señor y es glorificado por los humildes. La desgracia del orgulloso no tiene remedio, pues la planta del mal ha echado en él sus raíces. Un corazón prudente medita los proverbios, un oído atento es el deseo del sabio.

▶ Salmo responsorial (67)

R. *Tu bondad, oh, Dios, preparó una casa para los pobres.*

Los justos se alegran, / gozan en la presencia de Dios, / rebosando de alegría. / Cantad a Dios, tocad a su nombre; / su nombre es el Señor. R.

Padre de huérfanos, protector de viudas, / Dios vive en su santa morada. / Dios prepara casa a los desvalidos, / libera a los cautivos y los enriquece. R.

Derramaste en tu heredad, oh, Dios, una lluvia copiosa, / aliviaste la tierra extenuada; / y tu rebaño habitó en la tierra / que tu bondad, oh, Dios, / preparó para los pobres. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 12,18-19.22-24a)

Hermanos:

No os habéis acercado a un fuego tangible y encendido, a densos nubarrones, a la tormenta, al sonido de la trompeta; ni al estruendo de las palabras, oído el cual, ellos rogaron que no continuase hablando. Vosotros, os habéis acercado al monte Sión, ciudad del Dios vivo, Jerusalén del cielo, a las miríadas de ángeles, a la asamblea festiva de los primogénitos inscritos en el cielo, a Dios, juez de todos; a las almas de los justos que han llegado a la perfección, y al Mediador de la nueva alianza, Jesús.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 14,1.7-14)

Un sábado, Jesús entró en casa de uno de los principales fariseos para comer y ellos lo estaban espiando. Notando que los convidados escogían los primeros puestos, les decía una parábola: «Cuando te conviden a una boda, no te sientes en el puesto principal, no sea que hayan convidado a otro de más categoría que tú; y venga el que os convidó a ti y al otro, y te diga: "Cédele el puesto a este". Entonces, avergonzado, irás a ocupar el último puesto. Al revés, cuando te conviden, vete a sentarte en el último puesto, para que, cuando venga el que te convidó, te diga: "Amigo, sube más arriba". Entonces quedarás muy bien ante todos los comensales. Porque todo el que se enaltece será humillado; y el que se humilla será enaltecido». Y dijo al que lo había invitado: «Cuando des una comida o una cena, no invites a tus amigos, ni a tus hermanos, ni a tus parientes, ni a los vecinos ricos; porque corresponderán invitándote, y quedarás pagado. Cuando des un banquete, invita a pobres, lisiados, cojos y ciegos; y serás bienaventurado, porque no pueden pagarte; te pagarán en la resurrección de los justos.»